

ÜLESTÕUSMISAJA II PÜHAPÄEV C AASTAL

(Esimene lugemine Ap 5:12-16)

Lugemine apostlite tegude raamatust:

Neil päevil sündis rahva seas apostlite käe läbi palju tunnustähti ja imetegusid. Ja apostlid olid kõik ühel meelel koos Saalomoni sammaskäigus. Keegi ei julgenud küll nendega avalikult ühte hoida, kuid rahvas pidas neist väga lugu. Aga nende hulka, kes uskusid Issandasse, tuli juurde hulgaliselt mehi ja naisi. Kandsid ju inimesed haigeid voodite ja kandraamidega tänavatele selleks, et kui Peetrus mööda läheb, langeks kasvõi tema varigi mõnede peale nende seast. Rahvast tuli Jeruusalemma ka ümberkaudsetest linnadest, ja nad tõid enestega haigeid ja kurjadest vaimudest vaevatuid, kes said kõik terveks.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 118:1.4. 13-14. 22-24 R:1a)

R: Tänage Issandat, sest tema on hea.

Tänage Issandat, sest tema on hea
ning tema heldus kestab igavesti.

Õelgu need, kes kardavad Issandat:
tema heldus kestab igavesti.

R:

Mind löödi ja tõugati, et ma kukuksin,
kuid Issand hoidis mind langemast.

Õelgu need, kes kardavad Issandat:
tema heldus kestab igavesti.

R:

Kivi, mille hoonehitajad ära põlgasid,
on nurgakiviks saanud.

See on päev, mille Issand on teinud,
rõõmustagem ja hõisakem selle üle.

R:

(Teine lugemine Ilm 1:9-11a. 12-13.17-19)

Lugemine püha apostel Johannese ilmutuse raamatust:

Mina, Johannes, teie vend ja kaasosaline ahistuses, samuti teie kuningriigis ja vankumatus usalduses Issanda vastu, olin Jumala Sõna ja Jeesuse tunnistuse pärast saarel, mida hüütakse Patmoseks. Ja Issanda päeval ma olin Vaimust haaratud ja kuulsin oma selja taga vägevat häält, otsekui pasunahäält, mis ütles: “Mida sa näed, see kirjuta raamatusse ja saada seitsmele Aasia kogudusele.” Aga mina pöördusin ümber, et näha, kelle hääl see minuga räägib. Ja ma nägin seitset kuldset lambijalga ja lambijalgade keskel kedagi, kes oli Inimese Poja sarnane. Tal oli seljas pikk kuub, mis oli võõtatud kuldvööga, ja kui ma teda nägin, langesin ma nagu surnu tema jalge ette. Aga tema pani oma parema käe minu peale ning ütles: “Ära kardada, mina olen esimene ja viimne; mina olen elus, sest vaata, ma olin surnud, aga nüüd ma elan igavesest ajast igavesti. Ja minu käes on surma ja surmavalla võtmed. Kirjuta üles, mida sa oled näinud, mis nüüd on ja mis hakkab sündima pärast seda.”

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh 20:29)

Halleluuja. Sina usud mind sellepärast, et sa oled mind näinud.

Õndsad on need, kes ei näe, aga siiski usuvad. Halleluuja

(Evangeelium Jh 20:19-31)

Lugemine püha Johannese evangeeliumist:

Nädala esimese päeva õhtul, kui jüngrid olid riivistatud ukse taga, hirmust juutide ees, tuli Jeesus ja seisis nende seas ning ütles: “Rahu olgu teiega.” Ja kui ta seda oli öelnud, näitas ta neile oma käsi ja külge. Jüngrid said Issandat nähes väga rõõmsaks. Jeesus aga ütles taas: “Rahu olgu teiega. Nii nagu minu Isa on mind läkitanud, nõnda läikitan ka mina teid.” Ja kui ta seda oli öelnud, hingas ta nende peale ja ütles: “Võtke vastu püha Vaim! Kellele teie patud andeks annate, neile on need andeks antud; kellele te patud kinnitate, neile on need kinnitatud.”

Aga Toomas, üks kaheteistkümnest, keda hüüti Kaksikuks, ei olnud nende hulgas, kui Jeesus tuli. Ning jüngrid ütlesid temale: “Me nägime Issandat.” Aga tema ütles neile: “Kui ma ei näe tema kätes naelte jälgi ega pane oma sõrme naelte asemesse ja oma kätt tema külje sisse, siis ma ei usu.”

Kaheksa päeva pärast, kui jüngrid olid taas toas ja Toomas oli ühes nendega, tuli Jeesus, olgugi et uks oli riivis, seisis nende keskel ja ütles: “Rahu olgu teiega!” Seejärel ütles ta Toomasele: “Pane oma sõrm siia ja vaata minu käsi; siruta oma oma käsi siia ja pane see minu külje sisse ning ära ole

uskumatu, vaid usklik!” Toomas vastas ning ütles talle: “Minu Issand ja minu Jumal!” Aga Jeesus ütles talle: “Et sa mind oled näinud, siis usud sa; õndsad on need, kes ei näe, aga siiski usuvad.” Ja Jeesus tegi veel teistsuguseidki tunnustähti oma jüngrite ees, mida ei ole kirjutatud sellesse raamatusse. Aga need siin on kirjutatud, et te usuksite, et Jeesus on Jumala Poeg, ja et teil uskudes oleks elu tema nimes.
See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, kord sõja ajal, kui oli suur toidupuudus, küsinud kuueaastane tütar ühel hommikul oma emalt: “Ema, ütle palun, kas armas Jumal, kes meile eile paastupäeva kinkis, teeb täna jälle sedasama...?”

Laps ilmselt ei mõistnud, kui irooniliselt ja samal ajal liigutavalt tema küsimus kõlas. Selle asemel, et küsida, kas me täna süüa saame, kas meil on toidupoolist; selle asemel, et kaevata oma näljatunde pärast, nõuda, jonnida ja vinguda, tahtis laps lihtsalt teada, milleks tal tuleb valmistuda...

Kui Jumal saadab paastupäeva ja inimene peab kannatama, siis Jumal teab, miks ta nii teeb – ja kui inimene sellega juba ette lepib, siis teeb puudusevalu vähem haiget.
Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, usul võib olla valule mitmesugune mõju, usk võib valu leevendada, kuid seda ka tekitada või suurendada.

Nõelravi ehk akupunktuur, mis tänapäeval on levinud ka läänemaailmas, oli Hiinas ja Jaapanis tuntud juba vähemalt kaks sajandit enne Kristust. See on teraapia, milles tervisehäirete ja haiguste ravimisel kasutatakse elundite talitluse mõjutamiseks spetsiaalseid väärismetallist nõelu, mis torgatakse teatud punktidesse kehal.

Üks minu noorpõlvesõpradest sai tunnustatud nõelraviarstiks, ja nii soovisin minagi puhtast uudishimust ära proovida, kuidas see omapärane arstimisviis mõjub. Mingit tervisehäda mul küll ette näidata ei olnud – aga noh, eks alati saab “biovälju korrastada” või “organite talitlust parendada”, õigustasin ma seda iseendale.

Oma üllatuseks tajusin, et mõjuma hakkas see ravi juba hetkest, kui ma nägin arsti, nõelaga käes, mulle lähenemas ja teadsin, et nüüd ta selle mulle kuhugi suskab. Nõelte ees mul üldiselt hirmu ei

ole, kuid siiski seadis organism end oodatavaks valuaistinguks valmis mingi stressireaktsiooniga. Selgus aga, et alguses arst ei torganudki, vaid ta hakkas hoopis diagnoosima, st nõel käes õhus minu keha kohal liigutusi tegema; ma tundsin, kuidas keha stressireaktsioon seda nõela kõikjal saatis, kuigi nõel keha ei puudutanud. Kes teab, millest see tunne tekkis: kas oli see tõesti mingi terapeutist lähtuv biovoolu energia, mis nõela kaudu kiirgas, või oli põhjuseks lihtsalt minu keha spontaanne, alateadlik usk, püüd end tõenäoliseks torkeks ette valmistada – igal juhul jäid need tundmused hästi meelde.

Kus lõpeb reaalsus ja algab usk? Tegelikult on usk kohal juba igas reaalsuses, sest head või halba kogedes aimab inimene ikka midagi ette, teeb oleviku põhjal järeldusi tuleviku jaoks. Oleviku muutudes muutub ka nägemus tulevikust.

Nii võime küsida, miks oli kõikide apostlite hulgast Toomas see ainuke, kes ei suutunud uskuda Jeesuse ülestõusmisse; ainuke, kelle olemus keeldus kaasa tegemast “seda mängu” – nagu see talle tundus? Me ei tea Toomase elust eriti palju, kuid tema käitumise aluseks võis olla varasemate pettumuste kogemus: ta oli nii mõnelgi korral siiralt uskunud, kuid just seeläbi olnud see viimane loll, kes sai oma naiivse, lapseliku kergeusklikkuse pärast teiste naerualuseks. Nüüd oli tal mõõt täis: ei iial enam!... Ja just nüüd... just nüüd mängis elu talle kõige suurema vingerpussi: “Pane oma sõrm siia ja vaata minu käsi; siruta oma oma käsi siia ja pane see minu külje sisse, ning ära ole uskmatu, vaid usklik!” ... Ütle siis veel, et Jumal inimest ei kiusa... Aga tema ei kiusa meid kurjasti, vaid see on meile kasvatuseks.

Armsad õed ja vennad, elamustest saavad kogemused, ja kogemused mõjutavad meie usku, meie suhtumist tulevikku. Kuid aja jooksul tuhmuvad ka säravaimad elamused. Argipäev kirjutab nad oma tuimusega üle, nii et aastate pärast tagasi vaadates küsib inimene endalt, kas polnud kõik üleelatud imed pelgalt noore inimese ettekujutus – või lihtsalt uni...? Ja kuidas võiksid siis veel üldse uskuda need, kellele pole suuri imesid kunagi kogeda antudki?

Tänapäeval on inimene ümbritsetud pahatahtlikest valedest – nii agressiivsetest müügistrateegiatest kui poliit tehnoloogia manipulatsioonidest. Kahjuks leiame me järjest rohkem häid põhjusi umbusaldada inimestest juhitud organisatsioonide. Iseendaks jäämise nimel peame siis seda enam uskuma Jumalasse. Tema on meie ainus lootus, et meie maisel elul on üldse mõte; lootus, mis ei peagi selles elus teostuma, lootus, et et kusagil kõikide pettuste taga on tõde, mida tasub uskuda ka pimesi. Aamen.